

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2402/2023
03.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градска чистоћа“ Београд, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4343/22 од 20.01.2023. године, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4343/22 од 20.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1307/18 од 25.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се решење туженог број .. од 14.12.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о обављању привремених и повремених послова број .. од 18.10.2017. године, поништи у целости као незаконито. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4343/22 од 20.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1307/18 од 25.02.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде поступка се у ревизији не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о обављању привремених и повремених послова број .. дана 18.10.2017. године којим је утврђено да тужилац као извршилац послова се обавезује да за туженог као наручиоца посла обавља послове управљање моторним возилом за скупљање ... смећа који су привремени и повремени послови и који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години. Ти послови нису систематизовани Правилником и привременог су карактера. Дана 13.12.2017. године тужени је донео решење о отказу уговора број .. од 18.10.2017. године. Решење је преузео у правној служби и тада је сазнао разлог отказа – зато што је код туженог престала потреба за обављањем послова на којима је био ангажован. Тужени је пре закљученог уговора обављао послове код туженог али је био ангажован преко омладинске задруге „Сат кадровске услуге“ исто на основу уговора о обављању повремених и привремених послова. На такав начин радио је код туженог девет година. Тужилац је очекивао да ће бити примљен у стални радни однос, а истакао је и да је након добијања отказа тужени примио друга лица што значи да је постојала потреба за његовим ангажовањем.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца. Ово из разлога што је чланом 197. Закона о раду прописано да послодавац може да за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са незапосленим лицем. Закон о раду не садржи одредбе којима су прописана правила о раскиду наведеног уговора. Према члану 11. уговора закљученог између странака било је предвиђено да свака од уговорних страна има право да откаже уговор под условима утврђеним законом, с тим да отказни рок не буде краћи од пет дана. Тужилац је обављао послове на основу уговора о обављању привремених и повремених послова, и сагласно Закону о раду обављање ових послова је сврстано у посебне одредбе закона и представља рад ван радног односа. Тужилац није засновао радни однос код туженог на неодређено, па у таквим ситуацијама послодавац није у обавези да детаљно даје отказне разлоге из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду. Решење је донето у складу са чланом 185. став 1. истог закона. Даље нижестепени судови су закључили да тужилац није доказао да су друга лица примљена на исто радно место у року од 15 дана од дана добијања отказа и да су та лица примљена у стални радни однос. Ово из разлога што је са једном од тих радника ББ 21.12.2017. године закључен уговор о обављању привремених и повремених послова и то за послове возача теретног моторног возила, док је тужилац био ангажован на пословима управљања возила за сакупљање ... смећа. Тужилац је био ангажован девет година код туженог, где је раније радио као ... радник, а касније пребачен за возача, али је једно време био ангажован преко омладинске задруге „Сат за кадровске услуге“ такође путем закључења уговора о обављању привремених и повремених послова.

По оцени Врховног суда, у овој правној ствари правилно је утврђено чињенично стање и на исто правилно примењено материјално право.

Према члану 197. Закона о раду прописано је да послодавац може за обављање послове који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремени и повремених послова. Тужилац је са туженим закључио такав уговор 18.10.2017. године. У члану 11. уговори предвиђени су разлози за отказ уговора. Правилно је закључено да је сходно члану 11. уговора о раду од 14.12.2017. године било предвиђено да се свакој странци може дати отказ уколико су испуњени законски услови за раскид уговора услед престанка потребе за обављањем послова. Уговор који је тужилац закључио са туженим био је закључен са роком трајања од 120 дана. Отказни рок је дат у оквиру тог временског важења уговора, сходно одредбама Закона о раду и закљученог уговора, па се стога не може сматрати да је отказ дат незаконито и да је захтев основан. Разлози за давање отказа у оваквим случајевима сврстане су у посебне одредбе, па стога навођење разлога у погледу права, обавеза и одговорности уговорних страна у случају отказа уговора о раду у смислу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду у вези члана 185. став 1. истог закона, није неопходно већ је довољно навести разлоге који су предвиђени уговором о раду.

Наводима из ревизије се не доводи у питање правилност побијане одлуке. У оваквим случајевима не може се прихватити да је послодавац сходно члану 179. Закона о раду дужан да да детаљне разлоге везано за отказ уговора о раду, а ово из разлога што у овом случају тужилац није био засновао радни однос на неодређено време, у образложењу решења о отказу је јасно констатовано да је престала потреба за обављањем послова на којима је тужилац био ангажован, што значи да су у таквој ситуацији дати јасни и довољни разлози који оправдавају законитост тако донетог решења о отказу уговора о раду. Због тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић